

מ"ת 4660/11/13 - מדינת ישראל נגד זיאדה חליל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מ"ת 4660-11-13 מדינת ישראל נ' חליל(עציר)

בפני	כב' השופט נאיל מהנא
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	זיאדה חליל (עציר)

החלטה

בהחלטתי מיום 21.11.13 הורתי על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו לאור המסוכנות הנשקפת לציבור ממנו, נוכח העבירות המיוחסות לו בשני אישומים שונים שעניינם, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, נהיגה בשכרות וסירוב לבדיקת שכרות.

העבירות באחד האישומים בוצעו על ידי המבקש תוך הפרה של תנאי מעצר בית שהוטל עליו בבית משפט השלום בראשון לציון, במסגרת הליך פלילי המתנהל כנגדו בקשר לעבירה של הסעת שב"חים.

כעת מוגשת בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר (להלן: "הבקשה"), וזאת נוכח הטענה כי המבקש החל בטרם מעצרו בהליך שיקומי במסגרת עמותת "אפשר", לאור בעיית אלכוהול ממנה סובל ואשר לא היתה ידועה לסניגור בעת הדין בבקשת המעצר ועל כן לא הובאה לידיעת בית המשפט.

נטען בבקשה כי יש בנתון זה כדי לשנות את התמונה לחיוב ביחס לאמון שניתן לרחוש למבקש ולאפשר לו כעת לצאת ממעצר למסגרת שיקומית.

הבקשה הועברה לתגובת המשיבה, אולם הסניגור הנכבד ביקש ליתן החלטה על אתר בבקשה, תוך הנחה שהמשיבה ממילא תתנגד לבקשה. הטעם לבקשה זו הוא סד הזמנים שנקבע בתיק העיקרי שאינו סובל דיחוי לדין בבקשה גופה לאחר קבלת תגובת המשיבה.

לאחר שעיינתי בבקשה ובמסמך שצורף מטעם עמותת "אפשר" לא מצאתי כי יש מקום לשנות מהחלטתי להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים.

פסיקה עקבית של בית המשפט העליון קובעת כי העיתוי הראוי להליך שיקומי הוא שלב גזירת הדין ולא שלב המעצר.

על כן, אומר בעדינות כי אני תוהה מדוע יש לקבל בקשת הסניגור לשחרור המבקש להליך שיקומי, ולכבול בכך את ידו של המותב הדין בתיק העיקרי אשר עתיד לדון בעניינו של המבקש. נקבע בפסיקה כי "משמעויותיה של חלופת גמילה אינן רק בהיבט של מניעת מסוכנות והבטחת התייבבות למשפט. שחרור לחלופת גמילה הוא מהלך שיקומי הצופה פני עתיד, וככזה, עשויות להיות לו השלכות על ההליך העיקרי, ובפרט על גזירת עונשו של המשיב". (ראה בש"פ 4829/13 מדינת ישראל נגד אסיה ניסים טפסיה, 21.07.13).

הדברים אמורים כאשר לא ברור כיצד יש בחלופת הגמילה במסגרת הליך שיקומי כדי לאיין או להכהות את עילת המעצר (ראה בש"פ 1981/11 מדינת ישראל נגד סויסה (פורסם בנבו, 21.03.11)).

בנוסף, עולה על פי הבקשה כי המבקש נרשם מיוזמתו במסגרת סדנא בבית המעצר, ונעזר בעו"ס של בית הכלא. על כן, אין לאמר כי השארתו של המבקש במעצר, תוך איין המסוכנות הנשקפת ממנו לציבור, תמנע ממנו האפשרות לפנות לאפיק שיקומי במסגרת כותלי הכלא.

לא זו אף זו, הרי ביצוע העבירות ע"י המבקש תוך הפרת תנאי מעצר הבית שהוטל עליו בבית משפט השלום בראשון לציון, גרם לתחושת חוסר אמון במבקש שלא ניתן להסירה גם לאחר עיון באותו מסמך שצורף לבקשה לעיון חוזר.

לאור האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה אף מבלי להידרש לתסקיר כבקשת הסניגור (ראה: בש"פ 5700/13 יעקב קויירו נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.08.13)).

אין בהחלטתי זו כמובן כדי לחסום את דרכו של המבקש לעלות טענותיו ביחס לשיקומו, במסגרת התיק העיקרי, ככל שאפשרות זו עומדת לו על הפרק.

ניתנה היום, י"א שבט תשע"ד, 12 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.